

Conjunt de faldilla i cos amb guipur de color tabac

Museu actual:

Museu Municipal de Vilassar

Cronologia:

1890-1899

Gènere:

Dona

Procedència:

Catalunya

Conjunt de vestit sastre de cotó de color tabac amb una ratlleta blanca en la direcció de la trama. La seva funció era de carrer o de passeig, i sovint es completava amb una brusa, que solia ser de colors clars. Aquest tipus de vestit es caracteritzava per un patronatge que era el que donava forma al cos, pel seu tall i per la manera d'estar unides les peces. El cos és curt, acabat a la cintura amb un petit faldó amb vol que cau per sobre de la faldilla. Per davant és més curt, tot i que les solapes s'allarguen formant una aleta a cada costat de l'obertura. Obertura total davantera, cordada amb 14 gafets. Màniga llarga de bocamàniga estreta i coll alt rodó. Cos que imita una jaqueta amb una brusa a sota, malgrat estar confeccionat tot amb el mateix teixit. Les solapes estan tallades a la mateixa peça del cos, tot i que per la part inferior estan cosides mitjançant una pinça, de manera que fa la sensació d'estar sobreposada. Interior folrat de cotó blanc. Costures ben acabades, rematades per grosgrain de cotó. En les zones més estretes, les costures obertes a l'interior s'estrenyen per tal de donar més joc. Al coll hi queden restes d'un folre ocre. Observem també marques de què la peça va ser descosida i rectificada pel que fa a les seves mides. Hi ha dues varetes metàl·liques per la part de davant que donen cos i creen estructura. En aquestes hi resten fils de color violeta dels que no se n'ha determinat quina era la funció. Les mànigues són bufades a l'espatlla però sense peça estructural interior. Es cenyeix a la cintura per una veta gruixuda cordada amb dos gafets. A les solapes i als punys presenta una decoració floral en guipur aplicada i cosida a mà de la qual encara s'observen les traces dels

punts que l'aguanten. Alguns elements del patronatge són també decoratius, com les aletes o el faldó. Pel que fa al patronatge, l'esquena està tallada amb dos costadets per banda, sense costura central. Costures laterals, reforçades amb barnilles i per davant dues pines, una a cada costat de l'obertura, que coincideixen amb la unió de la solapa al cos, tenint en compte, però, que estan tallades en una sola peça. La faldilla té forma de corol·la i amb molt de vol que s'allarga amb una petita cua per darrere. És de roba rígida que dona cos al vol i a la vegada la protegeix. Es corda a l'alçada de la cintura amb una cintureta de 2 cm d'ample i un gafet metàl·lic. Hi ha una obertura al darrere, parcial, una mica desviada a la dreta. Pel que fa a la part de darrere, veiem dos plecs formant dues taules. A un lateral hi trobem l'obertura i, si l'encarem amb l'altre costat, veiem com aquesta obertura coincideix amb una pinça. A 6 centímetres de l'obertura i de la pinça hi ha dues pines més a cada costat. Al davant s'hi van fer dues pines posteriorment, d'1, 5 cm cada una, que impliquen un total de 6 cm de roba recollida al davant amb posterioritat. Aquest fet es pot atribuir a un canvi de pes de la propietària o a un canvi de portadora. En conjunt, el patronatge de la faldilla està compost per 4 peces d'amplades diferents que s'eixamplen a mesura que s'acosten al terra, per tal d'anar obrint la faldilla, tot cosit majoritàriament a màquina, tot i que trobem alguns punts a mà. Al baix de la faldilla trobem un cordonet que la protegeix del desgast. Interior folrat amb un teixit de cotó blanc, que probablement va ser tallat a la vegada que ho va ser el teixit exterior. Per la part de dintre trobem, a més, una tira d'uns 21-22 cm d'ample que reforça la part baixa de la roba. Hi observem també un senyal de costura a màquina a tot el vol, que no es pot determinar a què corresponia. Cal destacar que, en aquesta zona, el vestit té una marca de tinta corresponent a una part de la marca de fàbrica probablement del teixit. Als registres de marques i les definicions i reproduccions dels logotips de les mateixes entre els anys 1886 i 1920 (Boletín Oficial de la Propiedad Industrial, (1886-1965) i SOCIAS, I., "Iconografía americana en algunas marcas de fábrica de Cataluña", Cuadernos Hispano Americanos, [Madrid] num. 496 (octubre 1991), p. 94-99) no n'hi figura cap que es correspongui amb el fragment de marca de fàbrica trobat. L'orla presenta un lleó i la inscripció "Esto Sol Testis" coronada per una corona de llorer.

Creador:

Desconegut

Firma:

Desconegut

Malauradament, la majoria de peces conservades són de producció anònima. No hi ha cap element distintiu que permeti relacionar-les amb seguretat amb un creador determinat. Cal destacar que probablement en la majoria de casos es tractava de confecció domèstica; d'altres, de confecció més complexa, estaven confeccionades per un sastre o per una cosidora sense cap tipus de reconeixement d'autoria.

Cal tenir en compte que fins a les acaballes del segle XIX, a les llars pobres o humils, homes i dones vestien peces fetes majoritàriament a casa. D'aquesta producció estrictament casolana es passà, amb el temps, a una concentració de la feina en mans d'uns artesans que s'hi dedicaven de manera exclusiva. Així, la producció passà de satisfer les necessitats familiars a satisfer una demanda externa, implicant l'aparició d'un artesà especialitzat que, en el cas de la confecció, derivà en la figura del sastre.

Contràriament al que podria semblar, la modisteria no havia estat sempre una tasca reservada a les dones. De fet no fou fins al 1675 que a França es va permetre que les dones exercissin en aquest àmbit, en considerar que no estava ben vist que a les dones les vestís el sexe oposat. A partir d'aquell any les cosidores franceses van poder confeccionar vestits per a dones, amb excepció de les cotilles, i la roba d'infants fins a vuit anys. A França, la confecció de cossos per a dones i nens va continuar essent un privilegi de la corporació de sastres fins al 1871.

És força evident que existia una diferència entre la feina de la cosidora o costurera i la del sastre, que probablement raïa, ja no tant en la qualitat de la feina, sinó en el valor que se li donava a aquest darrer. Tot i així, tampoc els sastres etiquetaven les seves peces. No serà fins al 1858, que el gran creador de moda Charles Frederick Worth començarà a etiquetar les seves peces amb el seu nom, a mode de marca. De fet aquesta pràctica ja es donava en altres àmbits, com la barreteria femenina (anomenada sovint "modes" a l'època). Aquest fet implicà una petita revolució en el món de la indústria de la moda, ja que per primera vegada es reconeixia el nom del creador com un valor afegit a la peça. En el cas català, les primeres etiquetes van aparèixer a finals dels anys 70 del segle XIX.

Ús:

Exterior

Tipologia d'ús:

Indumentària d'inspiració internacional

Tipus de peça:

Indumentària civil femenina

Tacte:

Llis

Aspre

Color:

Marrons

Ornamentació:

Motius florals

Punta

Material:

Cotó

Enllaços externs:

<http://www.museunacional.cat/ca/colleccio/retrat-familiar/pau-audouard/219237-000>

<http://historiadeltraje.blogspot.com.es/search/label/35.%20Moda%20en%20el%20Modernismo>
1905

Hemeroteca:

<http://hemerotecadigital.bne.es/issue.vm?id=0004798899&search=&lang=ca>

Bibliografia:

ALISON, G. Victorian & Edwardian fashion : a photographic survey, New York : Dover Publications , 1981

BERNIS, C. “El traje burgués”, A: Menéndez-Pidal, G. La España del Siglo XIX vista por sus contemporáneos, vol. I, Madrid: Centro de Estudios Constitucionales, 1988.

BOEHN, M. VON, La moda. Historia del traje en Europa desde los orígenes del Cristianismo hasta nuestros días, vol V (1790-1817), vol VI 6. (1818- 1842) i vol VII (1879-1914.) Barcelona, 1928.

BOUCHER, M. Historia del traje en occidente, Barcelona: Editorial Gustavo Gili, 2009.

BOUCHER, M. 20.000 years of fashion, 2001 (1964).

CALLAN, G. O'HARA, DONOVAN, C. Enciclopedia de la moda : desde 1840 hasta nuestros días. Barcelona : Destino , 1989

Burke, Doreen Bolger, et al. In Pursuit of Beauty: Americans and the Aesthetic Movement. Metropolitan Museum [1]

CASAL-VALLS, L. “Definició de dues tipologies de vestit a través del seu ús històric: la indumentària d'arrel tradicional i el vestit d'inspiració internacional”, Emblecat, revista de l'Associació Catalana d'Estudis d'Emblemàtica. Art i societat, n.4 (2015), pp. 23-36. [2]

CASAL-VALLS, L. “Entre l' exclusivitat i la democratització del vestit. Apunt sobre els inicis del disseny de moda a Catalunya”, Revista de Catalunya, n. 286 (2014), pp. 157-175 [3]

CASAL-VALLS, L. “Gust i consum d'imatge al segle XIX: el vestit”, Emblecat, revista de l'Associació Catalana d'Estudis d'Emblemàtica. Art i societat, n. 2 (2013), pp. 71-82 [4]

CASAL- VALLS, L. “La historia del vestido como historia de producto: productor, consumidor y objeto”, Seminari “Modernos a pesar de todo”, Fundació Història del Disseny, Barcelona, febrer 2016. [5]

COSGRAVE, B. Historia de la moda: desde Egipto hasta nuestros días. Barcelona: Editorial Gustavo Gili, 2005.

De crinolinas y poliones: indumentaria y moda femenina a finales del siglo XIX:

MUBAM, Museo de Bellas Artes de Murcia: 24 de noviembre 2005 - 8 enero 2006, Sala de exposiciones temporales. Textos, Mª Paz Soler Ferrer, Mª Ángeles Gutiérrez Garca. Murcia: Dirección General de Cultura, 2005

Dictionnaire international de la mode. Collectif sous la direction de Bruno Remaury et Lydia Kamitsis; avec la collaboration de Nadine Coleno. Paris: Editions du Regard,

2004.

ENTWISTLE, J. El cuerpo y la moda: una visión sociológica, Ed. Paidós, Barcelona, 2002

HUNNISETT, J. Period Costume for Stage & Screen: Patterns for Women's Dress, 1800–1909. London: Unwin Hyman, 1988.

JOHNSTON, L. La moda del siglo XIX en detalle. En col•laboració amb Marion Kite y Helen Persson; fotografies de Richard Davis; dibuixos de Leonie Davis. Barcelona: Gustavo Gili, cop. 2006.

KOENIG, R. La moda en el proceso de civilización, INSTITUTO DE ESTUDIOS DE MODA Y COMUNICACION, Valencia, 2002

La MODA en el XIX: [exposició], Madrid: Subdirección General de Promoción de las Bellas Artes; Sevilla: Consejería de Cultura, 2007 Catálogo de la exposición celebrada en el Museo de Artes y Costumbres Populares de Sevilla de octubre de 2007 a enero de 2008

La mode en France 1715-1815. De Louis XV à Napoléon Ier, Exposició organitzada per Musée National de Kyoto i Kyoto Costume Institute, París, 1990

LAVER, J. Breve historia del traje y la moda. Madrid: Ediciones Cátedra, 1988.

LIPOVETSKY, G.; ROUX, E. El lujo eterno. De la era de lo sagrado al tiempo de las marcas. Barcelona, 2004

MARTÍNEZ BARREIRO, A.M. “La moda en las sociedades avanzadas”. A: Papers: revista de sociología. n. 54 (1998), pp. 129-137.

MATTHEWS DAVID, A. Fashion Victims: The Dangers of Dress Past and Present. Londres: Bloomsbury, 2015.

MC DOWELL, C. Histoire de la Mode Masculine, Éditions de la Martinière, 1997

MENÉNDEZ PIDAL, G.; BERNIS, C: “El traje burgués” A: La España del Siglo XIX vista por sus contemporáneos, Madrid: Centro de Estudios Constitucionales, 1988. V. 1 ; pp. 456-479

Modes et Revolution, Musée de la Mode et du Costume, Palais Galliera, París, 1789

MOORE, D. L. Fashion Through Fashion Plates, 1771–1970. London: Ward Lock, 1971.

PASALODOS, M. “Algunas consideracions sobre la moda en la Belle Époque”, Indumenta: revista del Museo del Traje. n. 0 (2007), pp. 107-112 [6]

PENA, P. “Indumentaria en España: el periodo isabelino (1830-1868)”. Indumenta: revista del Museo del Traje. n. 0 (2007), pp. 95-106. [7]

PENA, P. “La moda en la Restauración, 1868-1890”, Indumenta, n. 2, 2011, pp. 6-34. [8]

PENA, P. El traje en el Romanticismo y su proyección en España (1828-1868). Madrid: Ministerio de Cultura, Secretaría General Técnica, Subdirección General de Publicaciones Información y Documentación, 2008

PUERTA ESCRIBANO, R. La segunda piel: historia del traje en España: del siglo XVI al XIX. Valencia: Biblioteca Valenciana, 2006. 3

The Age of Napoleon. The Metropolitan Museum of Art, Nueva York, 1999.

TOUSSAINT-SAMAT, M. Historia técnica y moral del vestido, Madrid: Editorial Alianza, 1994.

WINGFIELD, L. English costume and fashion from the conquest to the regency.

London : Hope and Co. , [1884?]

Full de sala del Museo del Romanticismo de Madrid, dedicada a la moda femenina del segle XIX [9]

Nota: aquesta és una selecció bibliogràfica àmplia que pretén ser una aproximació al període de la peça.